

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 stycznia 2014 roku powódka A. W. wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, że pozwana M. S. (1) ma zapłacić na rzecz powódki kwotę 86.163 EURO z odsetkami maksymalnymi od dnia 14 września 2013 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka wskazała, iż strony w ramach prowadzonych działalności gospodarczych zawarły w 2013 roku szereg umów sprzedaży, których przedmiotem były tkaniny i tekstylia. Transakcje te udokumentowane były rachunkami:

- numer 3/2013 z dnia 21 stycznia 2013 roku na kwotę 94.257,60 EURO
- numer 1/04/2013 z dnia 3 kwietnia 2013 roku na kwotę 30.545 EURO
- numer 2 /04/2013 z dnia 10 kwietnia 2013 roku na kwotę 34.112 EURO
- numer 3/04/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 roku na kwotę 46.647 EURO
- numer 2/09.2013 z dnia 23 września 2013 roku na kwotę 66.263 EURO.

Wynikające ze wskazanych wyżej rachunków należności zostały przez pozwaną uiszczone jedynie w części i tak:

- z rachunku numer (...) pozwana zapłaciła jedynie kwotę 61.857 EURO, zaległość, zatem wynosi 32.400 EURO
- z rachunku numer (...).2013 do zapłaty pozostała kwota 6.698 EURO
- z rachunków numer (...).2013 po zaliczeniu dokonanych przez pozwaną wpłat zaległość wyniosła 37.243 EURO. Następnie w dniu 26 lipca 2013 roku pozwana uiściła na rzecz powódki kwotę 13.443 EURO, wobec czego do zapłaty pozostała kwota 23.800 EURO.
- z rachunku numer (...).2013 na kwotę 46.647 EURO pozwana wpłaciła kwotę 40.947 EURO Tym samym do zapłaty pozostała kwota 5.700 EURO.
- z rachunku (...).2013 pozwana zapłaciła kwotę 20.000 EURO. Tym samym zaległość z tego rachunku wynosi 46.263 EURO.

Nadto na poczet rachunków numer (...).2013 pozwana wpłaciła kwotę 22.000 EURO. Tym samym zaległość z tytułu rachunków numer (...).2013, numer 1/04.2013, (...) i numer 3/04/2013 wynosi 39. 900 Euro a z tytułu rachunku numer (...).2013 kwotę 46.263 Euro. Łączna kwota z tego tytułu to 86.163 EURO.

Nadto powódka wskazała, iż w dniu 31 sierpnia 2013 roku pozwana złożyła pisemne oświadczenie, w którym uznała dług do kwoty 40. 000 EURO i zobowiązała się do spłaty w terminie do dnia 4 września 2013 roku kwoty 20. 000 EURO. Nadto pozostałe zobowiązania miały być spłacone do dnia 13 września 2013 roku. Pomimo upływu ww. terminów należność nie wpłynęła na konto powódki.

(pozew k. 2- 5)

W dniu 19 lutego 2014 roku wydany został przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. (nakaz k. 52)

Pozwana od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wniosła zarzuty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Pozwana przyznała, iż strony łączyły stałe stosunki handlowe, w ramach których dochodziło do wielokrotnej wymiany towarów w postaci ubrań znanych marek odzieżowych.

Pozwana podniosła, iż oprócz wpłat wskazanych przez powódkę dokonała na poczet w / w zadłużenia dodatkowo wpłat:

- na należność wynikającą z rachunku numer (...) roku z dnia 21 stycznia 2013 roku kwotę 30.000 EURO

- na należność wynikającą z pozostałych rachunków w tym na poczet rachunku z dnia 23 września 2013 roku wpłaciła w dniu 18 kwietnia 2013 roku kwotę 27 000 EURO, w dniu 19 kwietnia 2013 roku kwotę 10.000 EURO, w dniu 24 maja 2013 roku kwotę 39. 000 złotych, co stanowiło kwotę 9.285,71 EURO , w dniu 3 lipca 2013 roku kwotę 45. 000 złotych, co stanowiło kwotę 10.364,84 EURO.

Nadto pozwana podniosła, iż dniu 24 lipca 2013 roku dokonała wpłaty na rzecz powódki kwoty 108. 000 złotych, co stanowiło kwotę 25.479,51 EURO a w dniu 25 lipca 2013 roku pozwana dokonała wpłaty na rzecz powódki w wysokości 10. 000 złotych co stanowiło kwotę 2359,21 EURO.

Nadto wskazała, iż w dniu 21 sierpnia 2013 roku dokonała na rzecz powódki wpłaty kwoty 100.000 złotych na poczet rachunku numer (...) z dnia 31 lipca 2013 roku.

Odnosząc się do podpisanego w dniu 31 sierpnia 2013 roku oświadczenia o uznaniu długu przyznała, iż podpisała powyższe oświadczenie, jednakże kwota wynikająca z tego oświadczenie nie została dokładnie zweryfikowana a strony umówiły się, że ewentualne rozbieżności zostaną uregulowane przy rozliczeniu otrzymywanego towaru, dlatego podpisała uznanie. Ostateczna wartość odebranego w tym dniu przez powódkę towaru wynosiła 45.666 EURO. Następnie w dniu 9 września 2013 roku K. K. zajmujący się faktycznie prowadzeniem spraw powódki odebrał od pozwanej 270 sztuk spodni o łącznej wartości 5.805 EURO.

Następnie w dniu 11 września 2013 roku dokonała na rzecz powódki wpłaty kwoty 20. 000 złotych, co stanowiło kwotę 4.716,07 EURO a w dniu 26 września 2013 roku kolejnej wpłaty kwoty 22.000 EURO. Następnie w dniu 22 listopada 2013 roku nastąpił zwrot towaru o łącznej wartości 45.936,80 EURO, co stanowiło rozliczenie rachunków.

Nadto pozwana zawarła w zarzutach od nakazu zapłaty oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli z dnia 31 sierpnia 2013 roku. Nadto podniosła, iż faktycznie wpłata wskazana, jako dokonana w dniu 8 maja 2013 roku faktycznie nastąpiła po 31 sierpnia 2013 roku.

(zarzuty k. 59 – 63)

Odnosząc się do podniesionych przez pozwaną zarzutów powódka podtrzymała żądanie pozwu i stanowisko zawarte w uzasadnieniu pozwu.

Powódka wskazała, iż kwota 108 000 złotych rozliczona w dniu 24 lipca 2013 roku i udokumentowana dowodem kw (...) stanowi nie zapłatę za towar dostarczony przez powódkę, lecz jest rozliczeniem zawartej w dniu 17 lipca 2013 roku umowy pożyczki.

Również wpłaty w wysokości 27 000 EURO z dnia 18 kwietnia 2013 roku i kwota 10. 000 Euro w dniu 19 kwietnia 2013 roku stanowią zwrot innej zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki na kwotę 35 000 EURO zawartej w dniu 21 marca 2013 roku.

Nadto powódka zakwestionowała autentyczność dowodu wpłaty KW (...) na kwotę 100 000 złotych, podnosząc, iż dokument taki nie jest jej znany i kwestionuje autentyczność przypisywanego jej podpisu. (pismo k. 193 – 195)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony prowadziły stałą współpracę handlową w ramach prowadzonych działalności gospodarczych. Powódka sprzedawała pozwanej towary w postaci odzieży i tekstyliów w ilościach hurtowych.

Powódkę przy dokonywaniu transakcji reprezentował jej partner życiowy K. K., pozwaną natomiast jej mąż M. S. (2). (okoliczności niesporne)

Z tytułu zawieranych transakcji powódka wystawiła dla pozwanej m. in:

- w dniu 21 stycznia 2013 roku rachunek numer (...) na kwotę 94.257,57 EURO.(rachunek wraz z tłumaczeniem przysięgłym k. 19,20)
- w dniu 3 kwietnia 2013 roku rachunek numer (...) na kwotę 30.545 EURO (rachunek k. 21,22)
- w dniu 10 kwietnia 2013 roku rachunek numer (...).2013 na kwotę 34.128 EURO (k. 23, 24)
- w dniu 17 kwietnia 2013 roku rachunek numer (...).2013 na kwotę 46.647 EURO (rachunek k. 25,26)
- w dniu 23 września 2013 roku rachunek numer (...) na kwotę 66.263 EURO(rachunek k. 27, 28, 29)

W dniu 20 maja 2013 roku pozwana dokonała wpłaty kwoty 61.857,60 EURO opisaney jako zaliczka na poczet faktury numer (...). (dowód wpłaty k 30, okoliczność niesporna) W dniu 16 kwietnia 2013 roku pozwana wpłaciła powódce kwotę 15. 300 EURO, na potwierdzenie czego wystawiony został dokument „ dowód wypłaty „ opisany jako „do umowy zawartej w dniu 9 kwietnia 2013 roku”

(dowód wypłaty k. 32)

W dniu 6 maja 2013 roku pozwana dokonała wpłaty kwoty 12.130 EURO, na co wystawiony został dokument „ dowód wypłaty, „ w którym wskazano, iż jest to wpłata do umowy zawartej w dniu 9 kwietnia 2013 roku (kw. k. 31, okoliczność niesporna)

W dniu 8 maja 2013 roku pozwana dokonała wpłaty w kwocie 40. 947 EURO na poczet faktury numer (...) (dowód wpłaty k. 33, okoliczność niesporna)

W dniu 7 czerwca 2013 roku pozwana dokonała wpłaty kwoty 22.000 EURO, opisując wpłatę jako zapłatę za faktury (...). (dowód wpłaty k. 36, okoliczność niesporna)

W dniu 26 lipca 2013 roku pozwana dokonała wpłaty kwoty 13.443 EURO opisaney jako „ dotyczy zapłaty za faktury (...). (dowód wpłaty k. 35, okoliczność niesporna)

W dniu 25 września 2013 roku pozwana dokonała wpłaty w wysokości 20.000 EURO na poczet faktury numer (...) (potwierdzenie wpłaty k. 34, okoliczność niesporna)

W dniu 31 sierpnia 2013 roku strony sporządziły dokument zawierający oświadczenie, iż powódka sprzedaje pozwanej towar na łączną kwotę 52.500 EURO.

Dokument zawiera również oświadczenie pozwanej M. S. (1), iż pozostający dług wynikający z wcześniejszych zobowiązań w wysokości 40 000 EURO, zostanie wpłacony w kwocie 20. 000 EURO do dnia 4 września 2013 roku, jak również oświadczenie, iż kwota 52.500 EURO zostanie w całości zapłacona przez kupującą do dnia 13 września 2013 roku. Za każdy dzień zwłoki w zapłacie należności będą doliczone odsetki w wysokości 10 % za każdy dzień od kwoty pozostającej do zapłaty (oświadczenie k. 37)

W dniu 28 listopada 2013 roku pełnomocnik powódki wystosował do pozwanej wezwanie przedsądowe do zapłaty kwoty 86.263 EURO - jako należności wynikającej z faktur numer (...) oraz faktur numer (...) (40.000 EURO) oraz kwotę 46.263 EURO wynikającą z faktury z dnia 23 września 2013 roku (66.263 EURO – 20. 000 EURO) – w terminie

3 dni – pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. (wezwanie k. 38, pokwitowanie odbioru k. 39)

W dniu 9 kwietnia 2013 roku przed notariuszem R. W. w A. pozwana M. S. (1) złożyła oświadczenie, z którego wynika, iż posiada wobec powódki A. W. zadłużenie w wysokości 72.000 EURO z tytułu niespłaconego w całości rachunku numer (...) z dnia 21 stycznia 2013 roku, przy czym na podstawie porozumienia z dnia 9 kwietnia 2013 roku zobowiązała się dokonać spłaty tej wierzytelności ratami – w kwocie 32.400 EURO do dnia 6 maja 2013 roku i w kwocie 39.600 EURO do dnia 30 czerwca 2013 roku.

Nadto oświadczyła, iż na podstawie zawartego pomiędzy stronami porozumienia z dnia 9 kwietnia 2013 roku i warunkami umowy o współpracy strony uzgodniły, iż zabezpieczeniem wykonania obowiązków – spłaty wyżej wspomnianej wierzytelności w kwocie 72.000 EURO oraz zapłaty za ewentualne dostawy towarów o każdorazowej wartości 38.000 EURO będzie ustanowienie na przysługującym jej udziale 9/10 w prawie własności nieruchomości zabudowanej stanowiącej działkę gruntu numer (...) położonej w B. numer 40 f na rzecz A. W., hipoteki do sumy 110.000 EURO. (kopia aktu notarialnego k. 70 – 75, okoliczność niesporna)

W dniu 21 marca 2013 roku pomiędzy powódką a pozwana reprezentowaną przez jej męża M. S. (2) zawarta została umowa pożyczki pieniędzy w kwocie 35.000 EURO. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu pożyczki do dnia 26 marca 2013 roku i pokwitował odbiór pieniędzy. (umowa pożyczki k. 250) Pożyczka została spłacona. (okoliczność niesporna, potwierdzenie k. 250)

W miesiącu wrześniu i październiku 2013 roku pomiędzy powódką o mężem pozwanej prowadzona była korespondencja na temat spłaty zadłużenia. (wydruki korespondencji sms k. 200 – 205)

Podpisu o brzmieniu zbliżonym do „W. figurującego w rubryce otrzymałem dowodu wpłaty KW nr 2/04 z dnia 18 kwietnia 2013 roku (kopia na k. 65) oraz podpisu o brzmieniu zbliżonym do „Warzywniak „ figurującego w rubryce otrzymałem dowodu wypłaty KW nr 3/04 z dnia 19 kwietnia 2013 roku (kserokopia na k. 66) nie nakreśliła A. W., której podpisy i napisy przedstawiono do ekspertyzy w charakterze materiału porównawczego. Ww. podpisy najprawdopodobniej nakreślił K. K., którego podpisy i zapisy przedstawiono do ekspertyzy w charakterze materiału porównawczego. Brak zapisów i podpisów uproszczonych K. K., zróżnicowanych, uzyskanych w szybkim i bardzo szybkim tempie motorycznym, osłabia dystynktywność tego materiału uzasadniając opiniowanie w przedstawionym kształcie z uwagi na ograniczoną jego porównywalność z podpisami kwestionowanymi.

Podpis o brzmieniu zbliżonym do K. figurujący w rubryce „kwotę powyższą otrzymałem” dowodu wpłaty KW nr (...) z dnia 3 lipca 2013 roku (kserokopia k. 68) jak również podpisy uproszczone o brzmieniu zbliżonym do K. figurujący w rubryce otrzymałem dowodu wypłaty KW nr 1/08/13 z dnia 21 sierpnia 2013 roku (kserokopia k. 79) oraz podpis uproszczony (w postaci kopii kalkowej) nawiązujący brzmieniowo do K. figurujący w rubryce odebrał dokumentu WZ numer 1/11/13 z dnia 23 listopada 2013 roku (kserokopia k. 84) mogą pochodzić od K. K., którego podpisy i zapisy przedstawiono do ekspertyzy w charakterze materiału porównawczego.

Podpis nieczytelny (w postaci kopii kalkowej) figurujący w rubryce „odebrał” dokumentu WZ datowanego na 9 września 2013 roku (kserokopia k. 81) z uwagi na szczupłość, prostotę oraz nieczytelność nadaje się do badań wyłącznie w kierunku ustalenia jego autentyczności lub nieautentyczności czyli do konfrontacji z nieczytelnymi podpisami K. K.. Z uwagi na brak podpisów nieczytelnych w bieżącym materiale porównawczym K. K. nie było dostatecznych podstaw by wypowiedzieć się czy ww. podpis nakreślił K. K., czy nie. Przy czym sformułowanie „ podpisy mogą pochodzić od K. K. „ wiąże się z przeciętnym (niewysokim) stopniem prawdopodobieństwa nakreślenia przez niego wyszczególnionych podpisów.

(opinia biegłego sądowego z zakresu badania pisma ręcznego k. 459 – 460, opinia uzupełniająca k. 497)

Sąd zważył, co następuje :

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów. W zakresie oceny grafologicznej podpisów składanych na kwestionowanych dokumentach sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego.

Z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż strony prowadziły wzajemne rozliczenia w sposób niezwykle chaotyczny i niedbały. Brak jest dokumentów w sposób jednoznaczny potwierdzających stan zobowiązań i dokonywane rozliczenia. Na części przedłożonych przez stronę pozwaną dowodów wpłaty brak jest wskazania, na jakie należności, z jakich faktur, z jakiego tytułu były one uiszczone.

Zamieszczone na przedłożonych dokumentach adnotacje dotyczące uregulowanych należności np. określenie „zapłata za fakturę „ pozostają w sprzeczności z treścią składanych przez strony oświadczeń, co do charakteru dokonanej wpłaty i sposobu jej zaliczenia. Dotyczy to również oświadczeń pochodzących od strony, która kwestionowane dowody wpłaty kwot pieniężnych sporządziła.(pозwanej)

Brak jest również potwierdzenia rzekomo zawieranych pomiędzy stronami umów (w tym umowy pożyczki z lipca 2013 roku)

Zważywszy na powyższe okoliczności Sąd przyjął za wiarygodne jedynie te dokumenty w postaci faktur i dowodów wpłaty, aktu notarialnego oraz oświadczenia z dnia 31 sierpnia 2013 roku, które są niekwestionowane przez strony oraz których treść nie budzi wątpliwości, co do ich wiarygodności. Sąd przyjął za podstawę dokonania ustaleń faktycznych, co do wysokości, terminu dokonania przez pozwaną wpłat na poczet dochodzonego zadłużenia jedynie te dokumenty, których treść pozwala w sposób jednoznaczny przypisać je do określonych faktur z uwagi na zamieszczone na dowodach wpłaty jednoznaczne adnotacje, co do tego, której z faktur dotyczy wpłata i na poczet której należności winny być zaliczone.

Jako podstawę poczynienia ustaleń, co do wysokości niespłaconego zadłużenia pozwanej sąd przyjął ponadto oświadczenie podpisane przez obie strony w dniu 31 sierpnia 2013 roku.

Pozostałe dokumenty, w tym przedłożone przez stronę pozwaną wraz z zarzutami od nakazu zapłaty dowody wpłaty różnych kwot (poza dokumentami powołanymi wyżej, jako podstawa poczynienia ustaleń faktycznych) sąd uznał za niewiarygodne i niemogące stanowić podstawy jednoznacznych i wiarygodnych ustaleń, co do tego, jakie faktycznie kwoty, z jakiego tytułu pozwana uiszczała na rzecz powódki. W szczególności dowody te nie mogą stanowić, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, dowodu, co do tego, iż dochodzona pozwem należność nie istnieje, została przez pozwaną uregulowana w całości, czy też tym bardziej, iż po stronie pozwanej istnieje jakakolwiek „ nadpłata „ na rzecz powódki.

Twierdzenia składane przez pozwaną w tym zakresie pozostają w pierwszej kolejności w oczywistej i rażącej sprzeczności z treścią oświadczenia, jakie pozwana podpisała w dniu 31 sierpnia 2013 roku (k. 37)

Pozwana nie kwestionowała faktu podpisania tego oświadczenia. Nigdy również skutecznie nie zakwestionowała jego prawdziwości ani też nie uchyliła się skutecznie od skutków prawnych jego złożenia, choć okoliczność tę powołała w zarzutach od nakazu zapłaty.

Zgodnie z treścią przepisu art. 88 par. 2 k.c. uprawnienie do uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu wygasa – z upływem roku od jego wykrycia.

Z treści zeznań pozwanej wynika, iż o fakcie rzekomego własnego błędu, co faktycznego stanu rozliczeń z powódką dowiedziała się już jesienią 2013 roku. Zeznała ona bowiem, iż już po podpisaniu oświadczenia z 31 sierpnia 2013 roku, we wrześniu lub październiku 2013 roku dokonała analizy wzajemnych rozliczeń stron i doszła do wniosku, że złożone przez nią oświadczenie nie jest zgodne z prawdą i nie obrazuje rzeczywistego stanu jej zobowiązań wobec powódki. Mimo to, nie podjęła żadnych działań prawnych zmierzających do jego odwołania. Oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych swojego oświadczenia z dnia 31 sierpnia 2013 roku złożyła natomiast dopiero w zarzutach od nakazu zapłaty, które wniesione zostały do sądu w dniu 18 marca 2014 roku jednakże z uwagi m. in. na trwające

postępowanie w przedmiocie zwolnienia pozwanej od kosztów sądowych ich doręczenie pełnomocnikowi powódki nastąpiło dopiero w dniu 19 stycznia 2015 roku. Jest to pierwsza i najwcześniejsza data, w której powódka mogła zapoznać się z treścią oświadczenia pozwanej o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia z dnia 31 sierpnia 2013 roku.

Zgodnie z treścią art. 61 par. 1 kc. oświadczenie woli złożone drugiej stronie jest złożone z chwilą, w której dotarło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

Jak z powyższego wynika roczny termin do złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych w przypadku pozwanej i odnoszącego się do czynności dokonanej w dniu 31 sierpnia 2013 roku upłynął dla pozwanej najpóźniej (przyjmując najbardziej korzystną dla pozwanej interpretację faktów) w październiku lub listopadzie roku 2014.

Oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożone w styczniu 2015 roku a zatem po upływie rocznego terminu wskazanego w przepisie art. 88 par 2 kc pełnomocnikowi powódki jest bezskuteczne.

Sąd uznał za nieudowodnioną podnoszoną przez powódkę okoliczność udzielenia pozwanej pożyczki w lipcu 2013 roku w wysokości 80. 000 złotych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 par. 2 kc. umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych powinna być sporządzona w formie dokumentowej. Strony nie sporządziły umowy pożyczki z lipca 2013 roku, mimo iż praktykę taką stosowały w innych przypadkach zawierania takich umów, m. in. w odniesieniu do umowy zawartej w marcu 2013 roku i pomimo braku jakichkolwiek przeszkód w tym zakresie. We wcześniejszym okresie powódka wykazywała się zdecydowanie dbałością o zabezpieczenie swoich interesów finansowych w kontaktach z pozwaną. Doprowadziła nawet do podpisania przez powódkę w kwietniu 2013 roku aktu notarialnego, w którym to dokumencie pozwana uznała istniejące zadłużenie w wysokości 72 000 EURO i na zabezpieczenie jego spłaty, jak również zobowiązań mogących powstać w przyszłości z tytułu współpracy stron ustanowiła hipotekę na udziale we współwłasności nieruchomości. Powołana przez powódkę korespondencja sms pomiędzy powódką a mężem pozwanej nie stanowi jednoznacznego dowodu zawarcia umowy pożyczki. Przesyłane pomiędzy tymi osobami sms- y nie zawierają potwierdzenia udzielenia pożyczki a jedynie to, że M. S. (2) prosił powódkę o pożyczkę w wysokości 80 000 złotych. Jednocześnie, biorąc pod uwagę relacje, jakie istniały pomiędzy stronami w lipcu 2013 roku, fakt zawarcia wcześniejszej pożyczki na piśmie, okoliczność podpisania aktu notarialnego w dniu 7 kwietnia 2013 roku jako całkowicie nieprawdopodobne w świetle zasad doświadczenia życiowego ocenić należy twierdzenia powódki, co do tego, iż udzieliła ona pozwanej pożyczki w kwocie 80 000 złotych bez zachowania formy pisemnej, bez żadnego pokwitowania i bez żadnego zabezpieczenia własnych interesów.

Zeznania świadka J. W. na okoliczność udzielenia pożyczki sąd ocenił jako niewiarygodne i odmówił im wiary. Świadek jest matką powódki, co w sposób oczywisty rzutuje na ocenę wiarygodności jej zeznań jako osoby najbliższej. Ponadto świadek nie potrafił wyjaśnić okoliczności powstania dokumentu w postaci pokwitowania odbioru przez nią pieniędzy w kwocie 100 000 złotych od M. S. (2) z dnia 10 lipca 2013 roku, choć autentyczność tego dokumentu nie została zakwestionowana.

Niezależnie od powyższych rozważań okoliczność udzielania bądź nie udzielenia przez powódkę pozwanej pożyczki w lipcu 2013 roku nie posiada rozstrzygającego znaczenia dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Jest tak z uwagi na okoliczność, iż według twierdzeń powódki zawarcie pożyczki, jej udzielenie i zwrot nastąpić miały w lipcu 2013 roku. Tymczasem w dniu 31 sierpnia 2013 roku, a zatem po dacie udzielenia rzekomej pożyczki i po dacie jej zwrotu, który według oświadczenia strony powodowej nastąpić miał w dniu 24 lipca 2013 roku strony ustaliły stan zobowiązań pozwanej wobec powódki w podpisanym w dniu 31 sierpnia 2013 roku oświadczeniu.

Oświadczenie to nie zawiera żadnej wzmianki o ewentualnej pożyczce i nadto w sposób jednoznaczny wskazuje, iż po stronie pozwanej istniało zobowiązanie wobec powódki w wysokości 40 000 EURO – tzw. „ stary dług „, którego

część w wysokości 20 000 EURO miała zostać spłacona do dnia 4 września 2013 roku oraz w kwocie 52 500 EURO z tytułu kolejnej dostawy towaru.

Jednocześnie treść tego oświadczenia przeczy w sposób oczywisty i jednoznaczny twierdzeniom pozwanej, co do tego, iż kwota 108 000 złotych wpłacona w dniu 24 lipca 2013 roku jak również kwota 100 000 złotych wpłacona (według twierdzeń pozwanej kwestionowanych przez powódkę) w dniu 21 sierpnia 2013 roku miały zostać zaliczone na poczet spłaty zadłużenia pozwanej z tytułu dostaw towarów ujętych w fakturach wymienionych w pozwie.

Jeśli, jak twierdzi pozwana, kwoty te zostałyby faktycznie przez nią wpłacone i to na poczet zakupu towarów z faktur wskazanych w pozwie – to z całą pewnością nie podpisałaby ona oświadczenia z dnia 31 sierpnia 2013 roku, iż jest nadal winna powódce kwotę 40 000 EURO i zobowiązuje się ją zapłacić do dnia 14 września 2013 roku.

Okoliczności powyższe wskazują, iż albo kwoty te nie zostały przez pozwaną wpłacone (w odniesieniu do kwoty 100 000 złotych powódka zaprzecza, iż ją otrzymała) albo też zostały one wpłacone z innego tytułu niż wskazane w pozwie faktury.

Przy czym ani dokument wpłaty kwoty 100 000 złotych z dnia 21 sierpnia 2013 roku ani dowód wpłaty kwoty 108 000 złotych z dnia 24 lipca 2013 roku nie zawierają wskazania, na poczet, jakich zobowiązań powyższe wpłaty są dokonywane. Na dokumentach tych znajduje się jedynie enigmatyczna adnotacja „za fakturę”.

Treść tej adnotacji uniemożliwia przypisanie powyższych wpłat do którejkolwiek z faktur, z których należności dochodzi powódka w niniejszym postępowaniu. Chaotyczność i niekonsekwencja stron w prezentowaniu materiału dowodowego uniemożliwia również sądowi przypisanie jednoznacznie powyższych wpłat do konkretnych zobowiązań pozwanej wobec powódki. Dla rozstrzygnięcia sprawy, w ocenie sądu istotne znaczenie ma jedynie ta okoliczność, iż nie jest możliwe przypisanie powyższych wpłat do faktur wskazanych w pozwie, które z uwagi na specyfikę postępowania nakazowego, do którego sprawa została skierowana wyznaczają przedmiotowe i podmiotowe granice rozpoznania sprawy.

Analogiczne uwagi dotyczą również dowodu wpłaty z j.k. 64 na kwotę 30 000 EURO, dowodu wpłaty z dnia 18 kwietnia 2013 roku na kwotę 27 000 EURO, z dnia 19 kwietnia 2013 roku na kwotę 10 000 EURO 39 000 złotych z dnia 24 maja 2013 roku, i dowodu wpłaty kwoty 45 000 złotych z dnia 3 lipca 2013 roku.

Wobec zaprzeczenia przez powódkę, iż wpłaty te dotyczą faktur objętych niniejszym powództwem pozwana nie przedstawiła wiarygodnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń o nieistnieniu jej zobowiązań wobec powódki. Oceniając powyższy materiał dowodowy należy mieć na uwadze i to, że należności objęte fakturami wskazanymi w pozwie nie były jedynymi należnościami, jakie istniały w relacjach gospodarczych stron. Z przedłożonego do akt sprawy materiału dowodowego w postaci dokumentów, (kopii faktur) wynika, iż pomiędzy stronami wystawiane były również inne dokumenty rozliczeniowe (faktury i rachunki) niż te, które objęte są pozwem wniesionym w postępowaniu nakazowym.

Z aktu notarialnego podpisanego w dniu 7 kwietnia 2012 roku wynika jednoznacznie, iż na ten dzień zobowiązania pozwanej wobec powódki wynosiły, co najmniej 72 000 EURO. Wszystkie podnoszone okoliczności nie pozwalają, zatem uznać przedstawionych przez pozwaną dokumentów w postaci dowodów wpłaty, jako wiarygodnych dowodów uiszczenia dochodzonej należności, czy to w całości, czy też w części. (Poza dowodami wyraźnie opisanymi i niekwestionowanymi przez powódkę)

Wszystkie powyższe uwagi odnieść można również do przedstawionych przez pozwaną dokumentów w postaci dowodów wz. mających stanowić według twierdzeń pozwanej dowody odebrania zakupionych wcześniej towarów i pomniejszenia jej zobowiązania względem powódki o wartość zwróconych towarów.

Dowody te zostały przez pozwaną i K. K. zakwestionowane. Zarówno pozwana jak i świadek K. zaprzeczyli, aby takie rozliczenie i zwrot towarów miały miejsce.

Powołany przez pozwaną na tę okoliczność świadek S. S. nie posiadał żadnej wiedzy, co do tego, czy a jeśli tak to, kto i kiedy odbierał towar znajdujący się u pozwanej i co się z nim stało. Zeznał jedynie, iż widział u pozwanej worki z towarami, których później już tam nie było, ale nie wie, co się z nimi stało.

Sama pozwana nie potrafiła w sposób jednoznaczny wskazać, kto i kiedy podpisał dokumenty wz. (k. 81 i 84) czy uczyniła to powódka czy też K. K.. Świadczy o tym chociażby sposób sformułowania wniosku dowodowego w odniesieniu do opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. Za pomocą tego dowodu pozwana zamierzała najwyraźniej ustalić, czyje podpisy zamieszczone są na wskazanych dokumentach: powódki czy K. K., twierdząc jednocześnie, iż odzież odbierał od niej K. K..

Przeprowadzona opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego nie pozwoliła jednakże na jednoznaczne ustalenie czy jego podpisy widnieją na kwestionowanych przez powódkę dokumentach wz. Biegły grafolog z uwagi na szczupłość materiału porównawczego nie był w stanie jednoznacznie wypowiedzieć się, co do okoliczności czy podpisy na dokumentach wz. nakreślone zostały przez K. K..

Już tylko z powodu wskazanych wyżej okoliczności przedstawione przez pozwaną twierdzenia i dokumenty nie mogą stanowić dla sądu wiarygodnego materiału dowodowego pozwalającego poczynić jakiegokolwiek wiążące ustalenia, co do stanu rozliczeń finansowych pomiędzy stronami. (poza zakresem przyznanym przez powódkę i wynikającym z opisów na dowodach zapłaty)

Ponadto nawet gdyby przyjąć (jak twierdzi pozwana – a co sąd uznał za okoliczność nieudowodnioną), iż K. K. odebrał od pozwanej jakiś towar i pokwitował jego odbiór na przedstawionych dokumentach wz. to i tak nie wynika z tych dokumentów ani wartość, ani sposób rozliczenia ewentualnego zwrotu towaru.

Na wskazanych przez pozwaną dokumentach wz. nie ma bowiem żadnego określenia, z jakiej dostawy pochodził zwracany towar, ani też, jaki sposób rozliczenia, co do zwracanego towaru strony przyjęły.

Na dokumencie wz. z k. 81 znajduje się, co prawda kwota 5.804 EURO, ale wobec stanowczego zaprzeczenia powódki na podstawie jedynie tak poczynionej adnotacji, którą zresztą powódka kwestionuje nie można przyjąć, iż faktycznie kwotę taką strony przyjęły do rozliczenia i o tę właśnie kwotę pomniejszyły zadłużenie pozwanej dochodzone pozwem.

Na dowodzie wz. z k. 84 nie ma wskazanej żadnej wartości zwracanego rzekomo towaru a jedynie ilość sztuk odzieży i szacunkowa jej waga.

Strona pozwana powołując się na rozliczenie dokonane poprzez zwrot części zakupionych wcześniej od powódki towarów nie przedstawiła żadnych wiarygodnych dowodów, co do tego, iż strony dokonały w ten właśnie sposób rozliczeń, jaką wartość towarów przyjęto do rozliczenia i o jaką kwotę pomniejszono ewentualnie zobowiązania pozwanej.

W świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego jest oczywiste, iż pozwana dokonując zwrotu towaru powinna zadbać o wystawienie na tę okoliczność stosownych dokumentów i uzyskać od powódki oświadczenie o rozliczeniu części należności w ten właśnie sposób.

Mieć przy tym względzie na uwagę należy, iż strona pozwana, jako przedsiębiorca dokonujący transakcji handlowych o znacznej wartości (kilkadziesiąt tysięcy EURO) wykazała się w tym zakresie rażącym brakiem staranności, jeśli chodzi o sposób dokonywania rozliczeń, co przekłada się również na ryzyko poniesienia negatywnych konsekwencji procesowych poprzez niejako dobrowolne pozbawienie się możliwości skorzystania w postępowaniu sądowym z wiarygodnych i jednoznacznych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Z mocy art. 6 kc. strona powołująca się na określone fakty i wywodząca z tych faktów korzystne dla siebie skutki procesowe winna fakty te w postępowaniu sądowym udowodnić. Jeśli zatem pozwana powołuje się na okoliczność, czy to dokonania zapłaty dochodzonych należności, czy to rozliczenia ich w inny sposób – poprzez zwrot towaru -

winna fakty te udowodnić a zatem dostarczyć sądowi dowody pozwalające na poczynienie w oparciu o nie ustaleń faktycznych zgodnych z jej twierdzeniami.

Przedstawiona wyżej analiza przedłożonego przez strony materiału dowodowego wskazuje, iż temu ciężarowi procesowemu pozwana nie sprostała. Pozwana nie udowodniła bowiem, ani zapłaty dochodzonych należności, ani też rozliczenia się z powódką w inny sposób tj. poprzez zwrot towarów.

Biorąc pod uwagę powyższe powództwo, jako zasadne zasługuje na uwzględnienie. Podstawę roszczeń powódki stanowi przepis art. 535 kc.

Z niekwestionowanych przez pozwaną w tym zakresie okoliczności faktycznych wynika, iż w niniejszej sprawie strony łączyła umowa sprzedaży. Zgodnie z art. 535 k.c. poprzez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W przedmiotowej sprawie, umowa sprzedaży związana jest z profesjonalnym obrotem prawnym, czyli takim, w którym działania podejmują przedsiębiorcy. Strony umowy prowadzą działalność gospodarczą a przedmiot umowy jest ściśle związany z przedmiotem wykonywanych przez strony działalności gospodarczych.

Polski ustawodawca dla zawarcia umowy sprzedaży, co do zasady, nie wprowadza wymagania formy szczególnej. Co więcej, umowa sprzedaży ma charakter konsensualny, co oznacza, że do jej zawarcia dochodzi solo consensu, czyli przez samo porozumienie się stron, co do jej przedmiotu oraz ceny. Dlatego też dla jej ważnego zawarcia, strony nie są zobligowane do spełnienia dodatkowych wymagań. Umowa sprzedaży jest umową odpłatną, co należy utożsamiać z obowiązkiem zapłaty ceny - określonej sumy pieniężnej, co do zasady odpowiadającej wartości przedmiotu umowy.

Jeśli chodzi o strony umowy, sprzedającego i kupującego, ustawodawca nałożył na nich swoistego rodzaju obowiązki, którym podołanie skutkuje wykonaniem zawartej umowy. Do obowiązków sprzedającego należy przeniesienie własności przedmiotu umowy oraz wydanie rzeczy (przedmiotu umowy) kupującemu. Do obowiązków kupującego należy zapłata ceny oraz odebranie nabywanej rzeczy. Pozwana nie kwestionowała, że zakupione przez nią towary zostały jej wydane.

Przekładając powyższe rozważania na stan faktyczny mający miejsce w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, że strony postępowania zawarły ważne umowy sprzedaży towarów ujętych w załączonych do pozwu przez powódkę fakturach.

Pozwana, jako nabywca towarów zobowiązana jest do zapłaty dochodzonej przez powódkę a niezapłaconej ceny.

Okoliczności podnoszone przez pozwaną w zarzutach od nakazu zapłaty nie zostały w toku postępowania udowodnione. Z tego względu nakaz zapłaty podlegał utrzymaniu w mocy w zakresie dochodzonej należności głównej obejmującej niezapłaconą przez pozwaną należność.

Powódka w przedmiotowej sprawie żąda również, aby pozwany zapłacił odsetki za opóźnienie w płatności kwoty dochodzonej powództwem. Roszczenie to jest uzasadnione na podstawie art. 481 par 1 kc. regulującego kwestię odsetek za opóźnienie. Zgodnie z treścią przywołanego artykułu, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeśli wysokość odsetek nie została zastrzeżona przez strony, zgodnie z § 2 art. 481 k.c. należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych.

Ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz.1830) nadano brzmienie art. 6 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zgodnie z którym - jeżeli strony transakcji handlowej nie przewidziały w umowie terminu zapłaty, wierzycielowi bez wezwania przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych po upływie 30 dni liczonych od dnia spełnienia przez niego świadczenia, do dnia zapłaty.

Jednocześnie przepisami tej ustawy dokonano zmiany przepisu art. 359 par. 2 i 2 (1) kc., którym nadano brzmienie, „ jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne)”

Ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku za wyjątkiem art. 50,51, i 54 które weszły w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Jednocześnie w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych dodano art. 4a, zgodnie z którym do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 par. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks Cywilny. Do odsetek umownych za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. mają, zgodnie z rozwiązaniem intertemporalnym, zastosowanie przepisy, które weszły w życie w tym dniu, choćby umowa zastrzegająca odsetki została zawarta przed tym dniem. I CSK 351/17 - wyrok SN - Izba Cywilna z dnia 23-03-2018

Powyższe oznacza, iż po dniu 1 stycznia 2016 roku tj. po dniu wejścia w życie tej ustawy podstawą orzeczenia o odsetkach ustawowych jest przepis art. 359 kc. wobec braku żądania odsetek w wysokości wynikającej z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Art. 353¹ KC należy do kategorii przepisów iuris cogentis, a więc naruszenie któregokolwiek z wymienionych w nim kryteriów swobody kontraktowej wywołuje sankcję nieważności, na podstawie art. 58 KC. W konsekwencji zastrzeżenie odsetek w wysokości 10% dziennie, jakie zostało zawarte w oświadczeniu z dnia 31 sierpnia 2013 roku należało ocenić jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 KC, jak i art. 353¹ KC (por. uzasadnienia uchwał składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22.5.1991 r., III CZP 15/91, OSNCP 1992 nr 1, poz. 1 i z dnia 6.5.1992 r., III CZP 141/91, OSNC 1992 nr 6, poz. 90). Umowa taka jest częściowo bezwzględnie nieważna na podstawie art. 58 § 2 KC w zw. art. 58 § 3 KC.

Wobec powyższego, jako bezwzględnie nieważne uznać należy y zastrzeżenie w umowie z dnia 31 sierpnia 2012 roku odsetek umownych w wysokości 10 % dziennie.

Powódce należą się, zatem odsetki w wysokości odsetek ustawowych.

W zakresie przewyższającym odsetki ustawowe sąd uchylił nakaz zapłaty i powództwo oddalił.

Odsetki zasądzone zostały przez sąd od dnia 3 grudnia 2013 roku tj. od daty skutecznego wezwania pozwanej do zapłaty, jakie wystosowano do niej w dniu 28 listopada 2013 roku.

Rozliczenie o kosztach postępowania w niniejszej sprawie nastąpiło na podstawie art. 98 k.p.c. ustanawiającego zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej proces, jako tej, która powinna zwrócić poniesione przez stronę wygrywającą niezbędne i celowe koszty postępowania. § 3 art. 98 k.p.c. dotyczy sytuacji, kiedy strona reprezentowana jest przez adwokata, jak w przypadku niniejszej sprawy, w której obie strony były wsparte działaniami profesjonalnych pełnomocników. Zgodnie z dyspozycją § 3 art. 98 k.p.c., do niezbędnych kosztów prosu strony reprezentowanej przez adwokata, zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa przez strony. Na zasądzone koszty procesu złożyła się oplata od pozwu w wysokości 4.529 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 489 ze zmianami),

W zakresie, w jakim pozwana uzyskała zwolnienie od kosztów sądowych sąd nie obciążył jej obowiązkiem ich poniesienia i przejął w ciężar wydatków Skarbu Państwa.